

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 3.

Ljubljana, dne 1. marca 1908.

XVI. tečaj.

Sušec.

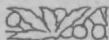
Sušec ta izpremenljivi,
kak se vedno laže!
Led in sneg pod suknjo nosi,
nam pa cvetje kaže.

Od peči nas ljubko vabi,
jasno se nam smeje;
trosi cvetje čez poljane,
krási gole veje.

Toda noč na polje leže,
burja prisopiha,
dan potem pa spet pod snegom
spi narava tiha.

Oj ta sušec goljufivi,
kak nas vedno vara!
Led in sneg in cvetje nosi —
zgodba to je stara.

Mokriški.

Mislil sem ...

Mislil sem, da vesna mlada
lahkokrila je prispela,
pa že zopet snežec pada ...

Tožno polje in livada —
cvetka mnoga je zvenela,
v srcu je zvenela nada.

M. G.

Venec lepih dogodkov iz življenja našega cesarja.

2. Bogoljubnost našega cesarja.

Med največje dobrote našega Gospoda Jezusa Kristusa moramo prištevati daritev sv. maše in z njo v zvezi presv. rešnje Telo. Pa je tudi nekaka preizkušnja za bogoljubnost vsakega kristjana, v koliki meri časti presv. rešnje Telo in koliko vnemo ima za sv. mašo. V tem oziru je naš cesar posebno natančen. Kakor vелеva druga cerkvena zapoved, je redno vsako nedeljo in praznik s spodobno pobožnostjo pri sv. maši, če je doma ali na potovanju. Za to imamo premnogo dokazov.

Leta 1889., n. pr., je bil naš cesar v Berolinu 15. avgusta, ko obhaja katoliška cerkev veličastni praznik Marijinega vnebovzetja. V tem mestu bivajo večinoma protestantje, in je le malo katolikov. Toda našega presvetlega vladarja ni to kar nič oplašilo. Hotel je tudi tu javno izpolniti svojo katoliško dolžnost.

Bilo je ob devetih zjutraj, ko se ustavi pred katoliško cerkvijo sv. Hedvige dvorska kočija. Iz nje stopi cesar Franc Jožef I. v krasni uniformi. Cerkev je bila kar moč lepo okrašena in razsvetljena. Pri vratih ga je čakal prošt dr. Jahnel in mnogo duhovnikov, ki so prihiteli v Berolin. Dve mali deklici — Avstrijanki — sta podarili cesarju cvetličnih šopkov.

Veličastno zadone orgle in svečanostno se pomika spreved po cerkvi. Na obeh straneh stražijo člani katoliških rokodelskih društev.

Pred velikim oltarjem je bil pripravljen med palmami in lovori krasno ozaljšan prostor za cesarja. Za njim pa se je uvrstilo cesarsko spremstvo. To se ve, da so se tudi na koru po svoji moči potrudili za izborna godbo in petje. Cesar je od darovanja do konca sv. obhajila ves čas klečal. Po dokončani službi božji se je cesar pred vratmi prisrčno zahvalil proštu in drugim duhovnikom ter se prisrčno poslovil.

* * *

L. 1869. je naš cesar romal v Jeruzalem. Od Jafe proti Jeruzalemu ga je spremljalo več kot tisoč konjnikov. Ko prijašejo na hrib Elkuds, s katerega se prvič zagleda sv. mesto, stopi cesar s konja, poklekne in poljubi tla ter goreče moli nekaj minut.

Ko pride v sveto mesto, so bili v slovesnem zboru navzoči konzuli vseh narodov in ljudje raznih ver: judje, mohamedani, grki. Pa vpričo vseh je jeruzalemski kralj — tako se imenuje naš cesar — pri Davidovih vratih zopet stopil s konja. Od teh vrat pa do cerkve božjega groba je šel peš in odkrit, ker ni hotel jahati po mestu, po katerem je nekdam hodil naš Zveličar. V Ratisbonovi cerkvi je še steber tistega oboka, s katerega je Pilat kazal Jezusa ljudem. Ob tem stebru je pokleknil cesar, verskih čutov prevzet. Navzočemu izpreobrnjencu Ratisbonu, nunam in sirotam je v molitev priporočal sebe in svojce.

Ob povratku je v Jati presvetli vladar stopil v čoln, da bi se ukrcał na ladjo. Divjal je pa ravno hud vihar. Spremstvo je svetovalo, naj bi še odložil odhod. Cesar pa odgovori; „Obljubil sem, da pridem jutri v Port-Said, in besedo hočem izpolniti,“ ter se zaupno izroči v božjo pomoč. Ko je nevarnost prestana, se pobožno prekriža in zahvali Boga za varstvo in milosti, ki jih je prejel na svetih tleh.

* * *

Dne 22. julija 1855 je bila slovesna procesija iz stolne cerkve sv. Štefana na Dunaju k znamenju brezmadežnega spočetja, katerega je bil cesar Ferdinand III. l. 1847. postavil na čast brezmadežni Devici. Vsi nadvojvode in cesar sam v opravi vojnega maršala in cesarica sta stopala za presvetim rešnjim Telesom. Ko se je vračala procesija, začne deževati. Cesarju in cesarici so ponujali dežnike, a jih nista hotela. Akoravno mokra sta ostala do konca pri procesiji in nista šla iz cerkve, dokler ni minil blagoslov in zahvalna pesem.

* * *

Bilo je 8. decembra 1852. Lep zimski dan je bil izvalil veliko množico ljudi v praterske ulice; „Prater“ je namreč najbolj priljubljeno izprehajališče dunajski gospodi. Voz za vozom je drdral gori in doli. Kar se oglasi zvonček, znamenje, da nese duhovnik sveto popotnico bolniku. Pa le malo jih je bilo, da bi bili vredno počastili presv. rešnje Telo. Nenadno pa se ustavi v sredi šumnega vrvenja lepa kočija, iz nje stopi mlad gospod lepe in visoke rasti, v vojaški opravi, se odkrije, ponižno poklekne in spoštljivo počasti Kralja nebes in zemlje. Ko vidijo izprehajalci ta prizor, obstoje vozovi in na tisoče ljudi poklekne okrog duhovnika, ki blagoslavlja vrlega junaka — našega cesarja Franca Jožefa.

* * *

L. 1848., še predno je naš cesar zasedel cesarski prestol, je za praznik sv. Petra in Pavla njegova bogoljubna mati vojvodinja Sofija naročila sv. mašo ob zgodnji uri. Ko se je plemenita gospa odpravljala v cerkev, ji že prihiti naproti nadvojvoda Franc Jožef z veselim vzklikom: „Mati, jaz prihajam že iz cerkve!“

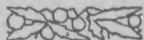
* * *

Najbolj se spozna temeljita čednost v trpljenju in bridkosti. Tudi naš cesar je posebno v tem pokazal plemenitost bogoljubnega srca, ker je ostal ves vdan v božjo voljo v prebriskih nesrečah, s katerimi ga je Bog opetovano obiskal.

Ob nesrečni smrti cesarice Elizabete 10. septembra 1898 je vzdihnil užaljeni vladar: „Svet niti ne sluti, kako zelo smo se ljubili, pa zaupanja v Boga ne izgubim.“

Ko je 30. januarja 1889 nenadno umrl cesarjevič Rudolf, je naš cesar v zahvali „svojim narodom“ med drugim zapisal besede: „Klanjam v ponižnosti svojo glavo pred neizvedljivim sklepom previdnosti božje ter s svojimi narodi prosim Vsemogočnega, naj mi da moč, da ne opešam v vestnem izpolnjevanju svojih vladarskih dolžnosti.“

Dne 5. marca 1855 se je našemu cesarju rodio prva hčerka Sofija. A že 28. maja 1857 je vzel Bog mladega angelčka zopet k sebi. Vdan v voljo božjo je pisal nadvojvodi Albrehtu: „Žalosten častim v težki izkušnji s krščansko vdanostjo božjo previdnost.“ In oba, cesar in cesarica, sta šla na božjo pot v Marijino Celje na Štajerskem iskat tolažbe ob bridki izgubi.

Božično drevesce.

(Konec.)

Na niti sem privezoval razne konje, hruške, škafke, punčke in druge medenine, da bi jih potem lahko navezal na drevo. Alešek mi je podal škarje, da sem odstrigaval niti, in Jožek je prinesel v peharju sadja, lepih jabolk in nekaj hrušk v hišo. To je žarelo Alešku in Jožku lice veselja, ko sta gledala vsa darila božičnega drevesca pred sabo.

France se je vrnil. Prinesel je deskico, izdelano natančno tako, kakor sem jo zaznamoval.

Smrekico smo lepo priredili in jo zabili v ploč. Nato smo jo posadili pri peči na klop in navezovali nanjo božična darila. Veliko jih je bilo, in lepa so bila.

Prav do večera smo imeli posla z drevescem. Ko je bilo vse dogotovljeno, smo ga pa posadili za mizo v kot pod jaslice.

V hišo so vstopili oče. Bili so nas veseli in so gledali naše veselje v božičnem drevescu.

Sedli so k mizi in so nas poučili:

»Molitev, pridnost in ubogljivost bodi vaš najvišji vzor, to bo najlepše božično in novoletno drevesce. Tega drevesca se boste veselili v pozni starosti in spomini nanj bodo prijetni. Nikdar se ne boste kesali, ako boste pošteni in če boste prav in dobro delali. Lepo je, če se napravi božično drevesce, še lepše pa, če se isto napravi v svoji duši, v svojih sklepih.

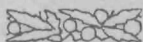
To drevesce bo izginilo, če boste pa vi dobri in pridni, boste na tej poti vztrajali in na tej poti srečno končali. Da boste naloge, ki so vam prisojene v bodočnosti, lahko in prav izvršili, vam je treba pred vsem — pomoči od zgoraj. Šele, če boste z Bogom začeli in z Bogom končali, bo vaše življenje v resnici življenje, in ne bo se vam treba sramovati.

Bog vam daj v novem letu zdravja in pravega duha!«

Tako so oče končali. Alešku se je na licih bral sklep, da bo pridni in da ne bo nikoli več zaprt — Jožek je sklenil, da se bo kakor doslej, tako tudi v bodoče pridno učil. France si je obljubil, da bo vsekdar ubogal starše, da ga bo imel rad tudi Bog.

Vse te sklepe sem videl — kakor v duši — pri bratcih na sveti večer in nekaj enakega sem trdno sklenil tudi jaz.

Vukovoj.

Ptičkova prošnja.

Zapela je drobna ptičica
in sedla je vrh kostanja:
„Kako je hudobna zimica,
kakó nas grdó preganja!

Nikjer ne dobimo posteljice,
A mraz in glad trpimo;
Oj, deček, natrosi drobtinic nam,
poskrbi za nas na zimo!

Spomladi povrnemo stokrat ti,
ko solnce spet ljubo posveti;
A pomni: za vse, kar si storil dobrot,
plačilo dobiš pri Očeti.

Taras Vaziljev.

Kako je pozimi.

Pozimi je mrzlo. Včasih pade živo srebro vtoplo-
meru na 12 in še več stopinj pod ničlo. Takrat zmrzu-
jejo potoki, jezera in reke. Sneg škriplje pod nogami
in kolesi. Na oknih se narejajo ledene rože, in drevje
ima belo ivje. Če posije solnce, se vse leskeče v nje-
govih žarkih, kakor bi bila zemlja posuta z biseri.
V jasnih nočeh je mraz tako velik, da se vidi sapa,
da pokajo hrasti in da išče zverjad zavetja tudi pri
svojem največjem sovražniku. Mraz reže v lica, v nos,
in ušesa kakor z noži. Gorje potniku, ki ne najde
toplega kotička pri dobrih ljudeh; gorje pa tudi ne-
zmernežu, če od pijanosti omamljen obleži v snegu.
Sen ga zaziblje, iz katerega se nič več ne prebudi.

Vkljub vsem tem neprijetnostim ima pa zimski
čas tudi svoje veselje. Mladina nosi sanke na bregove
in klance in se spušča z njimi v dolino, da kar vrši.
Kakó se ji oživé lica, kako se razlega krik in smeh,
če drvi sanko kot vihra navzdol. Z drsalkami na nogah
krožijo mali in odrastli po ledu nad ribnjakom ali
jezerom. Veliko veselje imajo rahločutni, dobri otroci,
če morejo ubogim ptičkom potrositi in če prifrčé kosi,
taščice, strnadi, ščinkovci in vrabci na kosilce. Kadar
pa nastane toplejše vreme, in se zmehča sneg, takrat
gredo fantiči in dekliči vun na prosto ter napovedo
s kepami hudo vojsko sneženemu možu — — —

K.

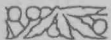
Pustu.

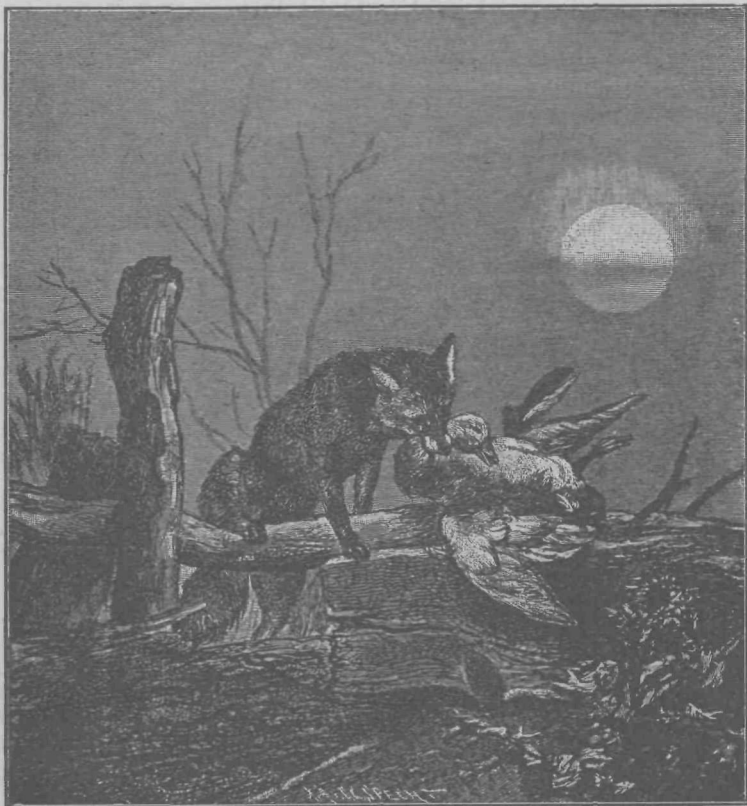
Pusta, hej, smo pokopali,
zadnjo čast mu izkazali —
bil slovesen je pokop,
večik smo nasuli grob.

Leto dni naj tam počiva
in o svoji časti sniva.
Če pa ne zbudi se več,
nam pa tudi je povšeč.

Zdaj nas resna doba čaka,
resna doba — pomlad vsaka!
Kdor spomladi len sedi,
ta na zimo glad trpi.

Mokriški.

Lisičje zgodbe.

Nesrečna noč.

Nikjer tako ni trdnih vrat,
da zvit jih ne odpahne tat.
A med tatovi je lisica
od davnih časov že kraljica.
Naj plot je še tako visok —
lisica rabi le en skok,
že sliši zadaj: ko-ko-kok ...
Tako je neke šla noči
lisica obiskat gosi;
Vsa vas že mirno spala je,
ko se v gosjak prikrala je.

Pa res prinese gos na plot —
a nekdo ji zastavi pot!
Med gobcem njenim in gosjó,
oj lopne kol tako močno
da solnc zasine tetki sto ...
Iz gobčka gos kar brž spusti,
za njo pa batin broj dobi,
po hrbtu jih dobila je,
da komaj še izgine v plan,
v gozd varni se privlekla je,
vsa polna bušk in prask in ran...

Prekajeno meso.

„Kosmata kapa — kaj pa to?
 Oj — prekajeno je meso!
 Kaj takega pa gre mi v tek,
 to bo še ranam mojim lek!
 Kdo neki to je pustil tu?
 Gotovo kak pijan drvar,
 ki komaj lezel je domu . . .

Kaj pa, ko bil bi tu gozdar
 nastavlil past lisici?
 V njegovi se butici
 izkuha marsikaka stvar,
 ki je rujavki lahko v kvar.
 Lisica pa ne pojde — v past,
 gre rajši njemu — pute krast!“

Zajec in lisica.

V hudi zimi, v ostrem mrazi,
zajec strahom se priplazi
do lisičje tople jame.
Prosi botrico lisico,
naj pod krov ga k sebi vzame.

Ona ga lepo pozdravi,
mile mu besede pravi:
„Oj, le hitro stopi notri —
Mar že preje bi bil prišel
k meni gostoljubni botri.

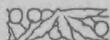
Ti boš mirno tu počival,
grel se, o pomladi snival;
jaz pa hrane bom nosila,
da gladu ne bodeš ginel ...
bom že v vasi kaj dobila.“

Res ga čuva botra strogo,
zajčku nosi hrane mnogo —
Toda misel skriva v glavi,
da na spomlad ko bo debel,
ga za praznike zadavi.

Solnce se topleje smeje:
v vas lisica zopet speje,
Črne misli premišljuje,
da gre zadnjič pitat zajca —
jutri pa se žnjim gostuje.

V jamo vrača se lisica ...
toda prazna je temnica.
Gostoljubno je ognjišče
pustil zajec. Zdaj si lahko
hrane sam na polju išče.

Mokriški.

Basni.

Spisal *Janko Polák.*

V.

Vrane so prenočevale na visokem drevesu. Po-
noči pride logar, jim natrosi koruze in nastavi mre-
žo zank.

„Kra ... kra ... kra! ...“ so se čudile vrane
zjutraj. „Kdo je nam neki oskrbel zajtrk?“ —

„Koruza ne raste v gozdu,“ se oglasi najmo-
drejša. „Nekdo jo je nam nasul. Pustimo jo in od-
letimo, da nas ne zmoti!“ —

„E, kaj bi,“ se jih oglasi desetero. „Povsod nam
tudi ne preti poguba. Kmet je nesel v mlin in je
imel luknjo v vreči. Kdo drugi bi trosil po gozdu
koruzo? Zletimo in pozobljimo jo!“ —

„Frrrrr! ...“

In zletele so.

Kar se prikaže logar s puško na rami.

„Frrrrr! ...“ Gorje! —

Zbežati ni mogla nobena več. Vse so se ujele v zanke, pritrjene na mrežo.

Logar je postrelil vse.

„Kra . . . kra . . . kra! . . .“

Visoko pod nebom je pa plula najmodrejša.

VI.

Gospa je opazila v svojih valovitih kodrih siv las. Nemudoma ga je izpulila in vrgla na tla. Las se je nekaj časa zvijal, potem pa mirno obležal.

„Hm, radoveden sem samo, če čaka enaka nezgoda tudi moje bratce,“ je zamrmral po kratkem molku.

„Kaj mrmraš?“ ga vpraša gospa.

„O, prav nič! Mislim samo, če čaka enaka nezgoda tudi moje bratce, ki jih še nosite na glavi. Zakaj posiveli vam bodo tudi oni kmalu.“

Gospa se je stresla in zamislila.

Ko se je vzdramila iz zamišljenosti, se je urno pripognila in pobrala sivi las.

„Oprosti, nisem mislila na bodočnost!“

In spravila je sivi las v dragoceno skrinjico.

VII.

Ubožec pride mimo močvirja, v katerem je ležal tiger.

„Dobro jutro, potnik! Kam?“ ogovori ga tiger.

„S trebuhom za kruhom!“ —

„S trebuhom za kruhom?“ ponovi tiger. „Smiliš se mi. Glej, kako dragocena verižica mi visi krog vratu. Pojdi sem, pa ti jo dam. Takoj boš rešen lakote.“

„Hm, pisanček dragi, tebi ni upati,“ odgovori ubožec. Verižica, ki ti visi okrog vratu je res dragocena. Toda življenje moje je še dražje od nje.“ —

„Vem, vem, da mi ljudje ne zaupate. Bil sem v mladosti res krvoloč. Toda osivel sem. In za svojo krvoločnost v mladih letih me je Bog hudo kaznoval. Lovci so mi umorili ženko in otroke. Ostal sem sam. Sklenil sem, da se poboljšam. In sem se tudi. Zato

ne misli, da te hočem varati. Saj tudi zôb in krempljev nimam več. Bog mi je vzel tudi to dvoje. In sedaj živim kot puščavnik, ob samih koreninicah. Ne boj se me!... Pridi sem!"...

Dragocena verižica in lepe besede so zmotile ubožca. Krenil je proti tigru. Pa komaj je prišel par korakov naprej, že je obstal v blatu.

Naprej ni mogel, nazaj ni smel.

Tigru so se zablesketale oči.

Obupen klíc se je razlíl čez močvirje.

Čuden molk mu je sledil.

VIII.

Deklica in zvonček.

Deklica:

„Zvonček moj, cin, cin!...
Zlat ti dam cekin,
če mi pozvoniš
in pomlad vzbudiš.“ —

Zvonček:

„Čuj me, deklica,
glasek moj mehak
ni dovolj krepak,
da bi vzbudil jo.
Ko pa bo zapel
zvon z visokih lin

in oznanil ti,
da je božji Sin
vstal in zmagal smrt,
vedi, da takrat
zimski mraz bo strl.
V dežel prišla bo
cvetna spet pomlad
in prinesla bo
sto želja in nad.“

Zvonček deklica
razumela je,
plosknila v roko,
v dol zletela je.

IX.

Deklica in ledena roža.

Deklica:

„Ej rožica meglena,
ej, rožica ledena,
povej, zakaj si plakala,
ko solnčece si čakala?“ —

Ledena rožica:

„Kako bi naj ne plakala,
saj je sovražnik moj.
V poljanah ljubi solnce cvet,
ne v oknih pred teboj.
Gospod mogočen solnce je,

a moj gospod je mraz.
V poljanah ljubi solnce cvet,
a mraz tu v oknih nas.
V solzicah jaz vtonila bom,
a čuj, v poljanah cvet
pa strla mrzla zima bo,
ki se povrne spet!“ —

Se nasmehnila deklica,
je razumela ni.
Kako bi naj umela jo,
ko ji pomlad cveti!...

Tone in vran.

Vran:
 „Kra . . . kra . . . kra! . . .
 Tone, kaj si še doma?
 Nisi danes v šolo šel?
 Prazno glavo boš imel!“

pa naj v šolo šel bi Tone? —
 Vran, le ti brž v šolo teci
 pa tovarišem tam reci,
 da jaz za pečjo sedim
 in se jim glasno smejim!“

Tone:
 „O, ti nerazumni vran!
 Kaj je to za v šolo dan!
 Sever brije preko gričev,
 izpod neba pa kosmičev
 vsiplje se na milijone —

Vran je res odfrfotal.

Tone je doma ostal
 in prav malo, malo znal.

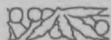
Ko se v letih je postaral,
 zanj ni nihče, nihče maral.

Lisica in žerjav.

(Po Tolstoju.)

Lisica je pozvala žerjava na obed in mu podala juho na krožniku. Žerjav ni mogel nič zajeti s svojim dolgim kljunom, in lisica je sama vse snedla. Drugi dan je povabil žerjav lisico k sebi in jej podal obed v steklenici z ozkim grlom. Lisica ni mogla vtekniti gobca v steklenico, a žerjav je vtaknil svoj dolgi vrat v steklenico in je sam vse izpil. F. N.

Deklica in razbojniki.

(Po Tolstoju.)

Deklica je pasla na polju kravo. Prišli so razbojniki in so odvedli deklico. Privedli so jo v gozd na svoj dom in so jej zapovedali, naj kuha, snaži in šiva. Deklica pa je živela pri razbojnikih, delala zanje, a ni znala, kako bi ušla. Kadar so razbojniki odšli, so jo zaprli. Nekoč so pa odšli vsi in pu-

stili deklico samo. Reva je prinesla slame, naredila iz nje punico, dela nanjo svojo obleko in jo posadila na okno. A sama se je namazala z medom in si nataknila perje, da je bila podobna strašnemu ptiču. Skočila je skozi okno in zbežala. Toliko da je prišla na stezo, že je videla, da ji gredo nasproti razbojniki. A je niso spoznali. Le vprašali so: „Čudna reč, kaj dela naša deklica?“ A ona odgovori: „Kuha in šiva pa na oknu sedi.“ In potem je bežala še brže.

Razbojniki so prišli domov in so videli, da na oknu res nekdo sedi. Poklonijo se punici in rekó: „Zdravstvuj, daklica naša! Odpri nam!“ Videli so pa, da se deklica ne klanja, ampak molči. Govoré punici, a ona še vedno ne dvigne glave — le molči. Tedaj odpahnejo duri in hočejo ubiti deklico. Kar pa opazijo, da to ni deklica, ampak slamnata punica. Razbojniki jo vržejo proč in reko: „Prekanila nas je.“

Deklica je prišla k reki, se umila in prišla domov.

F. N.

Prvi žarki.

Prvi spet toplejši žarki
na polje, na breg žaré.
Cvetke vabijo iz zemlje,
v gozdu ptičice bude.

A prehitro solnce tone,
na poljane lega mrak —
Dol z gorâ pa zopet piha
kot sred zime mrzel zrak.

Jasen dan s toploto milo
iz zemlje privablja cvet.
Prvi ljubki vonj objema
strti pusti zimski svet.

Cvetke vzdihajo bolešno,
časiče zapirajo.
Sklanjajo se na zemljico,
sahnejo, umirajo.

In ko nova zarja vstane,
cvet na polju ves je strt . . .
Čakajte, ve druge cvetke —
zunaj še preti vam smrt!

Mokriški.

Kdor išče, ta najde.

(Konec.)

III.

Na Janševe hiše okno je priletel gladen in sestradan vrabec napol zmrzel in otrpel. Počasi je zobal z okna pšenična in pšenova zrna.

Pri Janševih so imeli lepo navado, da so natrosili vsako leto na hišna in čumnatina okna pšeničnega in pšenovega zrnja. Ptički so prihajali na okna v gostije. Mati Janševa so celo trdili, da nekateri ptički pridejo redno vsako leto ravnoisti na okna. Tako je tudi danes zobal na Janševem oknu vrabec pšenična zrna. Prav dobro so mu šla v slast. Vrabčevo zobanje je bilo podobno pridnemu mlatiču, ki udarja s svojim cepom po pšeničnih snopih. Okrog oglov je pritiskal mraz, da je vse škripalo. V potoku, ki teče skozi vas, je zamrznil sneg, ki so ga vanj navalili otroci. Led je legal na zemljo. Gosta megla se je vlačila po polju in skozi vas. Nad potokom se je dvigal mrzel hlap.

Janševa peč pa je bila gorka. Na nji je sedel Jožek in je ogledoval jabolka. Njegova lica so bila rdeča kot jabolčne luščine — ali bolje kot velikonočni piruhi. Bil je vesel Jožek in zadovoljen sam s seboj. Tako tiho in svečano se je zvečerilo. Skoro neopaženo. Legel je mrak na zemljo in se zgostil. Temačno je postalo.

Iz kuhinje so prišli v hišo k Jožku Janševa mati.

»Lej, Jožek, ali nisi prav storil, ker si me ubogal. Ne veš, kaj je bilo pri oračih? Lena rtovega Tončka bi bili kmalu pomečkali konji. Malo je manjkalo, da ga niso. To sem zvedela ravnokar tam zunaj. Jutri bodo že šolarji bolj natanko povedali. Tonček pa leži doma na peči; blêde se mu in strašno ga kuha.

Jožek je napeto poslušal materine besede. Šle so mu prav do srca; trdno je sklenil, da bo vsekdar rad ubogal mater.

»Otrok naj bo doma,« rekó še enkrat mati, »in naj ne išče, da ne najde!«

Jožek si je materine besede dobro zapomnil. Še danes rad pové temu in onemu, kako prav je bilo takrat, ker je ubogal mater in je ostal doma. — Tisti Tonček je pa že davno pod zemljo. Umrl je za jetiko.

Vukovoj.

Kratkočasnice.

1. Čevljarski mojster vajencu: „Tepec, ta črevelj bo premajhen!“ — Vajenec: „E, bo pa drugi večji!“
Fr. Kramar.

2. Preoster nauk. Oče svari sina: „Ljubi moj sin, le vedno bodi pošten in priden! Rajši si daj glavo odsekati, kot da bi privolil katerikrat v kako nepoštenje; zakaj bolje je živeti brez glave, kakor pa imeti glavo, pa biti nepošten.“
Fr. Kramar.

3. Vkrčmi. — Gost: „Gospod krčmar, vas pa ne bodo potrdili k vojakom.“ — Krčmar: „Zakaj ne?“ — Gost: „Zato, ker nimate prave mere!“

4. Kakor ti meni, tako jaz tebi. — Hišnja: „Gospa so rekli, da jih ni doma!“ — Tujec: „Ti pa reci gospej, da me ni bilo tukaj!“

5. Učenjak: „Res je tako, gospoda moja, in naj o ko nevedneža še tako z glavo zmajuje.“

Uganka.

(Priobči T. P.)

1 2 3 4 5 rokodelec,
1 4 5 2 5 moško ime.

Številke je nadomestiti s črkami.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)